

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **D. P.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti výroku I. a II. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 A 65/2013 - 36,

t a k t o :

- I. Výrok I. a II. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 A 65/2013 - 36, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 10. 9. 2013, č. j. CPR-8310-3/ČJ-2013-930310-V242, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 8228 Kč do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh dosavadního řízení

[1.] Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení výroku I. a II. shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“). Tímto rozsudkem městský soud ve výroku I. zamítl žalobu směřující proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne

10. 9. 2013, č. j. CPR-8310-3/ČJ-2013-930310-V242 (dále též „rozhodnutí žalovaného“), výrokem II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, a výrokem III. rozhodl o vrácení soudního poplatku stěžovateli.

[2.] Výše uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č. j. KRPA-210995/ČJ-2013-000022, ze dne 3. 6. 2013 (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“). Správní orgán I. stupně v předmětné věci stěžovateli uložil podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou stěžovateli nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na jeden rok. Počátek doby, po kterou stěžovateli nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy stěžovatel pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a současně bylo konstatováno, že podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na stěžovatele nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

[3.] Rozhodnutí žalovaného ve věci správního vyhoštění napadl stěžovatel žalobou, v níž namítal, že na území České republiky měl povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání a dne 28. 3. 2012 podal v zákonné lhůtě žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Dne 4. 6. 2013 bylo stěžovateli osobně na pracovišti Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále též „OAMP“) předáno rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Uvedené rozhodnutí stěžovatel napadl odvoláním, proto rozhodnutí o zamítnutí žádosti nemohlo nabyt právní moci dne 21. 3. 2013. O odvolání stěžovatele nebylo do dne podání žaloby rozhodnuto. Protože žádost byla podána v zákonné lhůtě a proti zamítavému rozhodnutí bylo v zákonné lhůtě podáno odvolání, stěžovatel na území České republiky pobývá legálně v souladu s ustanovením § 44a odst. 3 v návaznosti na § 47 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců.

[4.] Městský soud stěžejní žalobní námitku, že rozhodnutí o žádosti stěžovatele o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dosud nenabylo právní moci, s ohledem na obsah spisového materiálu neshledal důvodnou, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

[5.] Stěžovatel výrok I. a II. rozsudku městského soudu napadá z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], dále z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo, že při jejím zjišťování byl porušen zákon

pokračování

v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a dále z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[6.] V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že městský soud nedostatečně přezkoumal činnost správních orgánů, které nevycházely ze spolehlivě zjištěného stavu věci a současně sám zatížil své rozhodnutí nezákonností, neboť své rozhodnutí nepřesvědčivě zdůvodnil. Městský soud dle stěžovatele zcela pominul jednoznačně prokázané skutečnosti a zjištěné skutečnosti hodnotil bez zvážení okolností celého případu a na základě nedostatečně zjištěného stavu věci.

[7.] Stěžovatel předně poukazuje na faktickou situaci ve věci, kdy není zcela zřejmé, jaký je výsledek řízení o žádosti stěžovatele o prodloužení povolení k pobytu. Městský soud ve svém rozhodnutí také připustil, že jsou jisté pochybnosti, které mohly vést stěžovatele k nesprávnému závěru o legálnosti jeho pobytu. Uvedené pochybnosti, které dosud nebyly legálně vyvráceny, jsou právě důvodem nezákonnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.

[8.] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu (a žalovaného), že rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatele o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu č. j. OAM-16939- 15/DP-2012 nabylo právní moci dne 21. 3. 2013. Z obsahu rozhodnutí o správním vyhoštění je přitom zjevné, že právě otázka výsledku řízení ve věci pobytového oprávnění stěžovatele je pro řízení o správním vyhoštění klíčová. V situaci, kdy bylo zjevné, že doposud nebylo dosaženo konečného rozhodnutí k těmto otázkám, bylo povinností správního orgánu přerušit řízení ve věci správního vyhoštění a vyčkat rozhodnutí odvolacího orgánu, neboť skutečnost, že žádost stěžovatele byla zamítnuta, je právě podkladem rozhodnutí o správním vyhoštění. Dle stěžovatele je porušení právních předpisů správním orgánem v řízení o povolení k pobytu natolik zjevné, že si správní orgán rozhodující o vyhoštění mohl o tomto dokonce udělat úsudek a rozhodnout sám.

[9.] Způsob doručení písemností v řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se odchýlil od závazných ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Ve správním spise je založená plná moc stěžovatele pro p. A. S. Správní orgán byl povinen doručovat výzvu k doplnění podání i rozhodnutí ve věci samé zástupci stěžovatele. Z doručky ze dne 21. 3. 2013 je evidentní, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatele o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu však bylo zasláno na adresu stěžovatele, a to ještě na adresu nesprávnou. Písemnosti v řízení o prodloužení pobytu byly zasílány v rozporu se zákonem. Stěžovatel požádal, aby bylo rozhodnuto o neplatnosti doručení rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatele č. j. OAM-16939- 15/DP-2012, které mělo být doručeno fikcí dne 2. 3. 2013, a požádal, aby za termín doručení písemnosti byl považován den 4. 6. 2013, tedy den, kdy si stěžovatel dané rozhodnutí osobně převzal. S ohledem na tuto skutečnost nemohly nastat okolnosti, za nichž bylo zahájeno řízení o správním

vyhoštění, které pak bylo evidentně vydáno v rozporu se zákonem. I pro případ, že by stěžovatel neměl zvoleného zástupce, byly písemnosti doručovány nesprávně, neboť správní orgán písemnosti nedoručoval na adresu uvedenou v podané žádosti, kterou stěžovatel po celou dobu řízení neměnil. S ohledem na špatnou doručovací adresu nebylo možné aplikovat fikci doručení, protože mezi klíčové podmínky pro doručení fikcí patří vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky stěžovatele a poskytnutí písemného poučení dle § 23 odst. 5 správního řádu.

[10.] Stěžovatel rozhodnutí o správním vyhoštění považuje také za zcela nepřiměřené důvodům vedoucím k jeho vydání. Rozhodnutí nepřipustně zasahuje do soukromého a rodinného života stěžovatele. Správní orgány své rozhodnutí zatížily nepřezkoumatelností, když ve vydaných rozhodnutích možné zásahy do soukromého a rodinného života stěžovatele nijak nezkoumaly. Stěžovatel je názoru, že uvedené pochybení přenesl do svého rozhodnutí i městský soud, který předmětné pochybení nenapravil.

[11.] Dne 6. 3. 2014 stěžovatel svou kasační stížnost prostřednictvím svého právního zástupce doplnil. V předmětném podání stěžovatel uvádí, že dne 14. 2. 2014 obdržel rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (č. j. MV-89541-14/SO/sen-2013), tj. odvolacího orgánu v řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatele. Uvedené rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) zrušilo rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, OAMP, ze dne 15. 2. 2013 o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a věc byla vrácena správnímu orgánu k novému projednání a rozhodnutí. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení pobytového oprávnění stěžovatele bylo přímým důsledkem zahájení správního řízení o vyhoštění. Dřívější „nelegální“ pobyt stěžovatele byl rozhodnutím Komise dodatečně zhojen, neboť nelegálnost pobytu stěžovatele vycházela z nezákonného rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, OAMP, o žádosti o prodloužení pobytového oprávnění.

[12.] Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[13.] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem a v řízení ve věci správního vyhoštění byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[14.] V průběhu správního řízení ve věci správního vyhoštění bylo Ministerstvo vnitra ČR, OAMP, požádáno, aby se vyjádřilo k oprávněnosti pobytu stěžovatele na území České republiky, a to v souvislosti se žádostí stěžovatele o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Ministerstvo vnitra se vyjádřilo tak, že uvedená žádost byla rozhodnutím ze dne 15. 2. 2013 zamítnuta a rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 3. 2013. Jiné řízení, které by stěžovatele opravňovalo k pobytu na území ČR, nebylo v rozhodné době vedeno. Současně se sdělením byla zaslána kopie rozhodnutí vydaného dne 15. 2. 2013 pod č. j. OAM-16939-15/DP-2012, a to s vyznačením

pokračování

právní moci a doručenkou, ze které vyplývá, že si stěžovatel rozhodnutí na výzvu doručovatele nepřevzal, a proto mu bylo vhozeno do poštovní schránky.

[15.] Rozhodnutí o zamítnutí žádosti, které stěžovatel doložil až soudu, nikoli žalovanému nebo správnímu orgánu I. stupně, je totožné s rozhodnutím o pobytu s tím rozdílem, že uvedené rozhodnutí bylo předáno stěžovateli Ministerstvo vnitra ČR, OAMP, dne 4. 6. 2013, když na uvedeném rozhodnutí vyznačilo datum dne 4. 6. 2013. Ve vyjádření k žalobě žalovaný upozornil, že z rozhodnutí, předloženého stěžovatelem v rámci řízení o žalobě, zcela jasně vyplývá, že stěžovatel byl poučen o tom, že rozhodnutí, které mu bylo dne 4. 6. 2013 předáno, má pouze informativní charakter, neboť rozhodnutí o pobytu nabylo právní moci dne 21. 3. 2013.

[16.] V době vydání žalobou napadeného rozhodnutí tak žalovaný neměl žádné pochybnosti o tom, že řízení ve věci pobytu nebylo ke dni 21. 3. 2013 pravomocně ukončeno, neboť tomu nenasvědčují žádné podklady ve spisovém materiálu a ani námitky stěžovatele uplatněné v podaném odvolání. Stěžovatel před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění nezpochybnil špatné doručování rozhodnutí o pobytu. Z lustrací v policejních databázích vyplynulo, že rozhodnutí o pobytu bylo stěžovateli doručováno na hlášenou adresu. Uplatnil-li stěžovatel námitku špatného doručování rozhodnutí o pobytu až v kasační stížnosti, nelze k ní již přihlížet.

[17.] K otázce přiměřenosti dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců žalovaný uvádí, že správní orgán I. stupně se uvedenou otázkou přezkoumatelným způsobem zabýval v rozhodnutí o správním vyhoštění a uvedená otázka byla posouzena i v žalobou napadeném rozhodnutí. Posouzení otázky přiměřenosti stěžovatel nenapadl ani v podaném odvolání, ani v žalobě, proto v rámci kasační stížnosti nelze k uvedené námitce přihlížet.

[18.] Dne 17. 3. 2014 žalovaný reagoval na doplnění kasační stížnosti stěžovatelem a uvádí, že jestliže Komise dne 14. 2. 2014 vydala rozhodnutí č. j. MV-89541-14/SO/sen-2013, kterým zrušila rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, OAMP, č. j. OAM-16939-15/DP-2012 ze dne 15. 2. 2013 a věc vrátila k novému projednání, jedná se o novou skutečnost, resp. důkaz, který neexistoval v době původního řízení.

[19.] Podle § 75 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Rozhodnutí Komise ze dne 14. 2. 2014, proto nemůže být důvodem, pro který by soud shledal, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo nezákonné, resp. pro který by bylo možno zrušit rozsudek městského soudu. Skutečnost, že nyní bylo zrušeno pravomocné rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatele o prodloužení pobytu ze dne 15. 2. 2013, které bylo podkladem pro rozhodnutí o správním vyhoštění, může být důvodem pro obnovu řízení. S ohledem na výše uvedené navrhuje žalovaný kasační stížnost stěžovatele zamítnout.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20.] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť

stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[21.] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.) a zkoumal při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[22.] Námitku nesprávného posouzení právní otázky městským soudem v předcházejícím řízení přitom Nejvyšší správní soud neshledal nepřipustnou ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť stěžovatel již v žalobě namítal, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatele o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nenabývalo právní moci dne 21. 3. 2013, když o jeho podaném odvolání do dne podání žaloby dosud nebylo rozhodnuto. V daném případě se tedy jedná o posouzení sporné právní otázky ke skutkovému a právnímu stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

[23.] Kasační stížnost soud shledal důvodnou.

IV. A. Obsah spisů

[24.] Dle úředního záznamu o zajištění cizince byl stěžovatel dne 2. 6. 2013 kontrolován hlídkou policie. Předběžnou lustraci v místě kontroly bylo zjištěno, že stěžovatel má ukončený pobyt. Na základě této skutečnosti byl stěžovatel na místě kontroly zajištěn k provedení dalších úkonů. Lustraci v dostupných evidencích Policie ČR bylo posléze zjištěno, že stěžovatel ode dne 22. 3. 2013 pobývá na území České republiky bez platného povolení k pobytu, tj. neoprávněně. Z tohoto důvodu byl stěžovatel zajištěn. Dne 3. 6. 2013 zahájila Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, se stěžovatelem správní řízení ve věci správního vyhoštění na základě skutečnosti, že stěžovatel pobývá na území České republiky bez platného povolení k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Do protokolu o vyjádření účastníka řízení stěžovatel uvedl, že v březnu roku 2012 podal žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu a domníval se, že dokud o ní nebude rozhodnuto, je jeho pobyt v České republice legální. Až nyní se dozvěděl, že „jeho žádost byla zastavena“ a vízum tak nemá.

[25.] Správní orgán I. stupně dne 3. 6. 2013 požádal Ministerstvo vnitra ČR, OAMP, o zaslání informace k pobytu stěžovatele. Dle sdělení Ministerstva vnitra ČR podal stěžovatel dne 28. 3. 2012 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, která byla rozhodnutím ze dne 15. 2. 2013 zamítnuta a rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 3. 2013. V příloze sdělení bylo zasláno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, OAMP, ze dne 15. 2. 2013, č. j. OAM-16939-15/DP-2012, o zamítnutí žádosti stěžovatele o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a kopie doručky.

[26.] Městský soud při posuzování předmětné věci vycházel z obsahu správního spisu, ze kterého zjistil, že správní orgán I. stupně dne 3. 6. 2013 zaslal Ministerstvu vnitra ČR, OAMP, dotaz ohledně ověření informace o řízení o žádosti stěžovatele ze dne 28. 3. 2012 o prodloužení dlouhodobého pobytu. Ze samotného sdělení Ministerstva vnitra dle městského soudu informace týkající se doručení explicitně nevyplývají, přílohou odpovědi

pokračování

byla však také kopie rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 2. 2013 včetně kopie doručanky, ze které lze vyčíst, že rozhodnutí bylo připraveno k vyzvednutí dne 20. 2. 2013 a dne 5. 3. 2013 bylo vloženo do stěžovatelovy schránky. Z uvedené informace, stejně jako z odpovědi Ministerstva vnitra ČR, následně vycházel správní orgán I. stupně v řízení o správním vyhoštění, když dospěl k závěru, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu stěžovatele nabylo právní moci dne 21. 3. 2013. Stěžejní odvolací námitka proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o správním vyhoštění byla totožná se stěžejní žalobní námitkou, že řízení o žádosti stěžovatele o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ještě stále probíhá. Žalovaný se však jednoznačně přiklonil k názoru správního orgánu I. stupně, že rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu nabylo právní moci dne 21. 3. 2013, v důsledku čehož stěžovatel od 22. 3. 2013 na území ČR pobýval nelegálně. Městský soud s ohledem na obsah spisového materiálu žalobní námitku neshledal důvodnou.

IV. B. Posouzení věci

[27.] V průběhu řízení o kasační stížnosti stěžovatel dne 6. 3. 2014 Nejvyššímu správnímu soudu předložil rozhodnutí Komise ze dne 14. 2. 2014, č. j. MV-89541-14/SO/sen-2013. Uvedeným rozhodnutím Komise, jako odvolací orgán v řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatele, zrušila odvoláním napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, OAMP, ze dne 15. 2. 2013, č. j. OAM-16939-15/DP-2012, o zamítnutí žádosti stěžovatele o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému pojednání.

[28.] Komise v uvedeném rozhodnutí předně konstatovala, že odvolání stěžovatele ze dne 15. 6. 2013 považuje za včas podané s ohledem na nesprávné doručení napadeného rozhodnutí na adresu hlášeného pobytu stěžovatele na území České republiky (K O. 1045, P. 6) namísto doručení předmětného rozhodnutí na adresu zplnomocněného zástupce odvolatele p. A. S., zmocněného na základě plné moci ze dne 20. 3. 2012 též k přebírání veškerých písemností. Dle Komise také nebylo možné přehlédnout skutečnost, že součástí spisového materiálu je oznámení ze dne 17. 1. 2013 p. K. S., majitele nemovitosti na adrese hlášeného pobytu stěžovatele, o odhlášení všech cizinců z uvedené adresy ke dni 17. 1. 2013.

[29.] Dle ustanovení § 44a odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců, se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.

[30.] Dle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odst. 1, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podání žádosti.

[31.] Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze

cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

[32.] Z výše uvedeného plyne, že k tomu, aby stěžovateli mohlo být uděleno správní vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, musí být naplněna skutková podstata pro udělení správního vyhoštění předvídaná tímto ustanovením, a to i s ohledem na ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

[33.] Řízení o správním vyhoštění stěžovatele bylo v souzené věci zahájeno na základě skutečnosti, že stěžovatel ode dne 22. 3. 2013 pobývá na území České republiky nelegálně (bez víza či jiného oprávnění k pobytu), neboť rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatele o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nabylo právní moci dne 21. 3. 2013. Správní orgán I. stupně i žalovaný v řízení o správním vyhoštění považovali rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatele ze dne 15. 2. 2013 za doručené fikcí, tedy posledním dnem 10-ti denní lhůty k vyzvednutí uložené písemnosti. S ohledem na ustanovení § 44a odst. 3 ve spojení s § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, je tak pro posouzení věci stěžejní otázka, zda rozhodnutí o žádosti stěžovatele o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nabylo právní moci dne 21. 3. 2013. Za situace, kdy stěžovatel podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v zákonné lhůtě a proti zamítavému rozhodnutí o této žádosti podal včasné odvolání, nepobýval na území České republiky v souladu s ustanovením § 44a odst. 3 a § 47 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců neoprávněně, a to již ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaného (§ 75 s. ř. s.).

[34.] Dle ustanovení § 52 odst. 2 s. ř. s., je soud vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu. O jiných otázkách si soud učiní úsudek sám; je-li tu však rozhodnutí o nich, soud z něj vychází, popřípadě tam, kde o nich náleží rozhodovat soudu, může uložit účastníku řízení, aby takové rozhodnutí vlastním návrhem vyvolal.

[35.] Ze stěžovatelem předloženého rozhodnutí Komise ze dne 14. 2. 2014, č. j. MV-89541-14/SO/sen-2013, je zřejmé, že rozhodnutí o žádosti stěžovatele o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 15. 2. 2013 nenabylo právní moci dne 21. 3. 2013. Správní orgán totiž zamítavé rozhodnutí o žádosti doručoval nesprávně na adresu hlášeného pobytu stěžovatele na území České republiky (K O. 1045, P. 6), namísto doručení předmětného rozhodnutí na adresu zplnomocněného zástupce stěžovatele p. A. S.

[36.] Nejvyšší správní soud při posuzování sporné právní otázky, zda rozhodnutí o žádosti stěžovatele o prodloužení doby platnosti povolení k pobytu nabylo právní moci dne 21. 3. 2013, vycházel z rozhodnutí Komise. Proto Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než kasační stížností napadený rozsudek zrušit, neboť městský soud (stejně jako žalovaný) při posuzování sporné právní otázky vycházel ze závěru, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatele nabylo právní moci dne 21. 3. 2013.

[37.] Za situace, kdy Nejvyšší správní soud kasační stížností napadené výroky I. a II. rozsudku městského soudu i rozhodnutí žalovaného zrušil, nezabýval se již dalšími kasačními námitkami stěžovatele.

pokračování

V. Závěr

[38.] S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou a v souladu s ustanovením § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. napadené výroky I. a II. rozsudku městského soudu zrušil. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že v dané věci by městský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, než napadené rozhodnutí žalovaného zrušit pro nezákonnost, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm budou správní orgány postupovat podle právního názoru vysloveného v tomto rozsudku.

[39.] Podle ustanovení § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s., rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení. Náklady v souvislosti se zaplacením soudního poplatku stěžovateli nevznikly, neboť stěžovatel byl v řízení o žalobě před městským soudem i v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem dle ustanovení § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, od soudního poplatku osvobozen. V řízení o kasační stížnosti byl však stěžovatel zastoupen advokátem, náleží mu tedy náhrada nákladů spojených se zastoupením v řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady spočívají v odměně advokáta za zastupování za dva úkony právní služby po 3100 Kč (příprava a převzetí zastoupení a podání kasační stížnosti) dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tj. celkem 6200 Kč, a v paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč za dva úkony právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tj. celkem 600 Kč. Protože zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně činí 1428 Kč. Celková částka odměny tedy činí 8228 Kč. Nahradit tyto náklady uložil Nejvyšší správní soud žalovanému.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2014

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu